

Arrest

nr. 162 580 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VESCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 juli 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 genoemde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (sedert 2008) en zijn integratie (attest van inburgering werd bekomen) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw [J.L.] (van Belgische nationaliteit). Dit huwelijk niet ontbonden of nietig verklaard is, en hij dus nog steeds over een huwelijksband met een Belgische zou beschikken. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Bovendien blijkt uit het dossier dat het huwelijk van betrokkene in België niet is erkend. Op 07.05.2009 gaf het parket negatief advies inzake het huwelijk.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Marokko actueel uitgesloten is, nu Marokko het onderwerp zou uitmaken van terreurdreigingen van het IS, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor tereuraanslagen in Marokko volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

1.3. Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift een middel ontbeert dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het gehele betoog ter ondersteuning van het enig middel in het verzoekschrift is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker vermag dit euvel niet voor het eerst recht te zetten in zijn synthesememorie onder het kopje *“Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep”*. De Raad stelt in dit verband nog bijkomend vast dat de tweede bestreden beslissing geen toepassing maakt van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, derwijze dat verzoekers gehele betoog dienaangaande juridische grondslag mist. Voor zover het de bedoeling is van verzoeker om alsnog zijn pijlen te richten op een bijlage 21 die hem op 30 juni 2009 betekend werd, dient de Raad op te merken dat dit niet dienstig is, gelet op het feit dat deze beslissing reeds sedert lang definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit bij gebrek aan een middel. Er is dan ook geen reden meer om uitspraak te doen over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker werpt in een eerste en enig middel de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van de bewering dat een terugkeer naar Marokko actueel uitgesloten is, nu Marokko het onderwerp zou uitmaken van terreurdreigingen van de IS.

Terwijl met aanvoering van 'buitengewone omstandigheden' de verwerende partij natuurlijk bij haar beoordeling rekening dient te houden met de feitelijke kennis die zij heeft van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij teneinde te kunnen komen tot een deugdelijke motivering in het kader van haar besluitvorming.

Zogezien dit begin van bewijs voor terreurdreiging, als gevraagd door de verwerende partij, ab initio in het dossier aanwezig is/was en de verwerende partij door haar handelen zich wereldvreemd opstelt wat echter nimmer de houding kan zijn van een welmenende normale en redelijke overheid.

Onder meer reeds in juli 2014 en dit tot vandaag heeft de Marokkaanse overheid, met ruime publicatie in de internationale media, de aandacht gevestigd op het feit dat Marokko het onderwerp uitmaakt van een serieus te nemen terreurdreiging, omwille van de stijgende aanwezigheid van Marokkaanse djihadisten in Syrië en Irak. Om aan deze dreiging het hoofd te bieden zijn door de overheid in geheel het land maatregelen genomen. Sinds november 2014 werden deze veiligheidsmaatregelen nogmaals verscherpt (cfr. website FOD Buitenlandse Zaken, reisadvies Marokko). Omstandigheid die de verwerende partij in redelijkheid dus onmogelijk onbekend kan zijn.

In de beslissing werd enkel gesteld dat 'hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven', aldus de verwerende partij zich niet baseert op de feitelijke situatie van de betrokkene en op de kennis die zij heeft van de toestand in het land van oorsprong. Als voorzegt heeft sedert juli 2014 de Marokkaanse overheid bekend gemaakt dat het dreigingsniveau voor terroristische aanslagen in Marokko is verhoogd tot het hoogste niveau. Dit mede in verband met het toenemend aantal Marokkanen dat deel uitmaakt van terroristische organisaties die actief zijn in Syrië en Irak.

Het door de verwerende partij verzochte 'op zijn minst een begin van bewijs te leveren' voor de terreurdreiging van Islamitische Staat in Marokko niet redelijk is gelet de algemene wereldverspreide bekendheid van het bestaan van deze terreurdreiging., fenomeen dat in redelijkheid niet onbekend mag zijn aan de verwerende partij die besluitvorming dient te treffen inzake vreemdelingenzaken.

Zodat de aangehaalde buitengewone omstandigheid wel wordt aangetoond.

Tweede onderdeel.

Doordat de verwerende partij stelt dat het 'erg onwaarschijnlijk' zou lijken dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst.

En doordat de verwerende partij stelt dat het verzoeker 'vrij staat' een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo toch de nodige steun te verkrijgen voor de terugreis.

Terwijl de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Zodat de verwerende partij op generlei wijze concreet de door verzoeker voorgedragen buitengewone omstandigheden weerlegt als zou hij noch over de noodzakelijke documenten, noch over de noodzakelijke financiële middelen de beschikking hebben om terug te keren naar het land van herkomst en bijgevolg zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post.

Dat de door verzoeker voorgedragen omstandigheden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post geenszins werden weerlegd, wel integendeel – door verzoeker voor te houden dat hij mogelijk moet rekenen op de steun van het IOM onderschrijft de verwerende partij de aanvaarding van het niet bestaan van de noodzakelijke financiële middelen ter terugkeer in hoofde van de verzoeker.

Er bij de beoordeling en weerlegging door de verwerende partij bijgevolg werd uitgegaan van eigen veronderstellingen en waarschijnlijkheden en zulks geen deugdelijk motief kan betekenen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De eerste bestreden beslissing stelt, “ *Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Marokko actueel uitgesloten is, nu Marokko het onderwerp zou uitmaken van terreurdreigingen van het IS, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor tereuraanslagen in Marokko volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*”

3.5. Een aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen dient in zijn aanvraag nauwkeurig de elementen te omschrijven die volgens hem buitengewone omstandigheden vormen en dient deze te staven. Verzoeker vermag leemtes in zijn bewijsvoering niet te verhalen op de verwerende

partij of ervan uitgaan dat de verwerende partij, in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zal bogen op haar feitelijke kennis over het land waarvan de aanvrager de nationaliteit heeft of dat bepaalde elementen mogen worden geacht te behoren tot de algemene kennis van de verwerende partij. Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig, noch strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij een begin van bewijs vergt van de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheid.

3.6. Verzoeker is een andere overtuiging toegedaan en is van oordeel dat de houding van de verwerende partij wereldvreemd is en niet deze van een welmenende normale en redelijke overheid, doch hij gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat hij hieraan niet heeft voldaan.

3.7. Tevergeefs probeert verzoeker zijn overtuiging te stoelen op een reisadvies inzake Marokko van de FOD Buitenlandse Zaken. Verzoeker kan zoals gezegd ten eerste bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij zelf op zoek gaat naar informatie inzake zijn thuisland en ten tweede kan, zo dit al het geval zou zijn, bezwaarlijk worden verwacht dat ze dan een reisadvies dat gericht is op niet-ingezetenen zou consulteren.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.8. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”*

3.9. Blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft verzoeker verklaard geboren te zijn in oktober 1976 en sedert juli 2008 in België te wonen. Hij geeft geen nadere specificaties over een eventueel verblijf in een ander land voorafgaand aan zijn komst naar België. Dit houdt in dat verzoeker afgerond 32 jaar in Marokko heeft verbleven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen *“Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”* Dit zijn geen losse veronderstellingen of geponeerde waarschijnlijkheden van de verwerende partij.

3.10. Blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft verzoeker geponeerd dat hij niet de nodige reisdocumenten kan krijgen voor Marokko nu hij geen houder is van een nationale identiteitskaart en in de onmogelijkheid is een geboortecertificaat over te leggen. Tevens stelde hij niet de middelen te hebben om de reis naar Marokko te bekostigen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in dit verband stelt *“Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”* Mits bemiddeling van de IOM kan verzoeker een reispaspoort verkrijgen, gelet op het feit dat hij met zijn *“oude ID kaart met visum”* die hij voegde aan zijn in punt 1. 1. bedoelde aanvraag kan aantonen dat hij een Marokkaanse onderdaan is, te meer daar hij blijkens het dossier ook in juli 2008 is aangekomen met een geldig Marokkaans paspoort voorzien van een visum en mits bemiddeling van de IOM kan hij een financiële tegemoetkoming voor de terugreis krijgen. Derhalve handelt het evenmin om losse veronderstellingen of geponeerde waarschijnlijkheden van de verwerende partij.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA